

РЕШЕНИЕ

№ 6422

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6006** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], против Решение от 20.04.2020 г., постановено по НАХ дело №2213/2019 г. по описа на СРС, НО, 114-и състав, с което е потвърдено НП №399961-Ф399351/21.01.2019 т., издадено от Директора на ТД на НАП - С.. С последното на основание чл.180в, ал.1 ЗДДС на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 5561,18 лева, за извършено нарушение на чл.176в, ал.1, т.3, вр. чл.176в, ал.2 от ЗДДС. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В касационната жалба са изложени подробни съображения в подкрепа на доводите. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Г. в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Изразява становище, че решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Претендира разноски за двете съдебни инстанции в размер на 400 лева.

Участващият в производството прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

В настоящото производство от касатора като ново писмено доказателство за установяване на едно от касационните основания е представено заверено копие на АУАН, връчен на санкционираното дружество при установяване на нарушението.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление НП №399961-F399351/21.01.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП – С., с което на основание чл.180в, ал.1 ЗДДС на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 5561,18 лева, за извършено нарушение на чл.176в, ал.1, т.3, вр. чл.176в, ал.2 от ЗДДС за това, че за данъчния период 01.04.2018 г. – 30.04.2018 г. е получило дизелово гориво, освободено за потребление съгласно чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС на обща стойност 33367,07 лева по фактура от 05.04.2018 г. и не е представило обезпечение по чл.176в, ал.1, т.3 ЗАДС до 28.03.2018 г. - в 7-дневен срок преди датата за освобождаването му за потребление – 04.04.2018 г., като в този период не е била налице хипотезата на чл.176в, ал.14 ЗДДС, тъй като дружеството не е било вписано в регистъра по ал.15 на същия текст.

След като извършил преценка на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства СРС е приел за безспорно установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

При извършена служебна проверка на обжалваното пред него НП СРС е счел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Според СРС при съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. И в двата акта в достатъчна степен е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено и то по начин, позволяващ на жалбоподателя да разбере конкретно вмененото му нарушение и да организира защитата си. Нарушението е безспорно установено и правилно е наложена имуществената санкция. Не е налице произнасяне в мотивите по конкретно направените от дружеството възражения, но с оглед крайните изводи за законосъобразност на НП може да се приеме, че същите са приети за неоснователни. Решението е неправилно

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че изводите за материална законосъобразност на НП са неправилни.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В мотивите на обжалваното решение обаче не е извършил цялостен анализ на същите, а бланкетно е приел, че описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка безспорно е доказана и че правилно е ангажирана отговорността на санкционираното дружество за извършеното нарушение.

От събраните във въззивното производство доказателства се установява, че с процесното НП на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 5561,18 лева на основание чл.180в, ал.1 от ЗДДС за нарушение на чл.176в, ал.2, вр. ал.1, т.3 ЗДДС, за това, че като лице, получило доставка на течни горива, на стойност

над 25 000 лева не е изпълнило задължението си да предостави обезпечение за дължимия данък в 7-дневен срок преди освобождаването за потребление на течните горива, а именно до 28.03.2018 г. Не се спори, че дизеловото гориво е получено по фактура от 05.04.2018 г., както и че същото е освободено за потребление съгласно чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС на 04.04.2020 г. Безспорен е и фактът, че дружеството не е представило обезпечение съгласно изискването на чл.176в ЗДДС, както и че към момента на извършване на нарушението не е било вписано в регистъра на ал.15 от същия текст. Установено е, че дружеството е подало декларация за вписване в регистъра на 11.05.2018 г. За да наложи санкцията АНО е приел, че дружеството не попада в хипотезата на ал.14 на чл.176в, доколкото не е било вписано в регистъра по ал.15.

Процесното НП е издадено на 21.01.2019 г., като преди това на 05.12.2017 г. е извършена законодателна промяна в ЗДДС. Със ЗИД на ЗДДС (обн., ДВ, бр.97 от 05.12.2017 г. – в сила от 01.01.2018 г.), е приета новата ал.14 на чл.176в (в сила от 01.01.2018 г.) съгласно която лице, различно от лицата по ал.13 на същия член, осъществило вътреобщностно придобиване на течни горива или получило течни горива, освободени за потребление по чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС, които са предназначени за собствено потребление, се освобождава от задължението за предоставяне на обезпечение, в случай, че е вписано в регистъра по ал.15. При тази действаща към момента на извършване на нарушението уредба следва извода, че при наличието на предвидените в нормата условия дружеството се освобождава от задължението за предоставяне на обезпечение по чл.176в ЗДДС, съответно същото се изключва от кръга на лицата, които могат да бъдат субекти на нарушението по чл.180в, ал.1, вр. чл.176в, ал.1, т.3 и ал.2 ЗДДС. В подкрепа на тези изводи се явяват и текстовете на §39 и §40 от ПЗР към ЗИД на ЗДДС (ДВ, бр.97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), които се отнасят именно до лицата, за които е отпаднало задължението за предоставяне на обезпечение по чл.176в, ал.1, т.3 от ЗДДС и освобождаването от задължение за предоставяне на обезпечение от лицата по чл.176в, ал.14 ЗДДС. Дружеството касатор безспорно попада в кръга на тези лица, тъй като по отношение на него са изпълнени всички законови предпоставки, в противовес на установеното в АНП. Същото е придобило течни горива, освободени за потребление по чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС, чието предназначение за лично потребление. Дружеството е закупило горивата с цел отопление на сградата на хотел „Х.“ в столицата, а съгласно трайната съдебна практика собствено потребление е налице при използването на получените горива за собствени нужди при извършване на дейности, включени в основания предмет на дейност на субекта, като по този начин той се явява негов краен потребител.

Съответно, съгласно действащата нормативна уредба на чл.176в, ал.14 ЗДДС юридическото лице – търговец попада сред лицата, освободени от задължението за предоставяне на обезпечение по чл.176в, ал.1, т.3 ЗДДС. Макар дружеството да не е било вписано в регистъра по чл.176в, ал.15 ЗДДС, това не следва да се счете като пречка разпоредбата на чл.176в, ал.14 да се приложи спрямо него, тъй като същото, видно от §40 на ПЗР на ЗИДЗДДС, обективно не е можело да изпълни това условие към момента на получаване на горивата, а още по-малко в 7-дневен срок преди това (на 28.03.2018 г.), тъй като не е могло да се регистрира в регистъра по чл.176в, ал.15 ЗДДС, поради липсата на такъв към момента на влизане в сила на ЗИДЗДДС и към момента, в който е прието, че е извършено нарушението.

Макар противоправността на деянието – непредставяне в законовия срок на

обезпечение, да не е отпаднала към датата на издаване на процесното НП, то такова нарушение не може да бъде извършвано от лицата, за които са налице предвидените в разпоредбата на чл.176в, ал.14 ЗДДС предпоставки, т. е. не е налице за тези правни субекти задължение за предоставяне на обезпечение и няма как да бъде извършено процесното нарушение. След като е изключено от обхвата на субектите, задължени да предоставят обезпечение по посочената като нарушена разпоредба на чл.176в, ал.1, т.3 ЗДДС, то дружеството престава да бъде адресат и на санкционната норма на чл.180в, ал.1 ЗДДС.

Освен това, настоящият съдебен състав намира, че в разпоредбите на чл.176в ЗДДС, въвеждащи новото задължение за субектите – неговите алинеи

14 и 15, съществуват множество непълноти, поради което и правилата са допълнени с приемането на допълнения в ППЗДДС. Иначе казано, разпоредбите на закона имат донякъде бланкетен характер, като реда, по който следва да се изпълнява въведеното там правило за поведение, е регламентиран в подзаконовия акт по прилагане на ЗДДС – неговият Правилник за приложение. Следователно, съдът намира че преди датата на влизане в сила на допълненията в ППЗДДС, дружеството не би могло да изпълни точно законното си задължение за вписване в специалния публичен регистър. В допълнение, следва да се вземат предвид свидетелските показания на С., според когото непосредствено след влизане в сила на ЗИДЗДДС, след 01.01.2018 г. дружеството е предприело действия по изпълнение на задължението по §40 от ПЗР към ЗИДЗДДС и е опитало да подаде декларация в свободен текст за освобождаването му от задължение за предоставяне на обезпечение, но същата не е била приета понеже към този момент не е имало утвърден образец на подобна декларация и служителите в деловодството на ТД на НАП не са знаели как да процедурат с подаването и приемането на такъв тип декларации. Това е логично, предвид липсата към този момент на подзаконова нормативна уредба, уреждаща реда, по който да стане това, с оглед на обстоятелството, че с изменения в ППЗДДС (обн., ДВ, бр.58 от 13.07.2018 г. – в сила от 13.07.2018 г.), е създаден чл.111л от ППЗДДС (нов), съобразно който вписването в регистъра по чл.176в, ал.15 от ЗДДС се извършва след подаване на уведомление по образец – Приложение № 38, по електронен път чрез електронна услуга, предоставена от НАП, в 7-дневен срок преди датата на възникване на данъчното събитие при вътреобщностно придобиване на течни горива или датата на освобождаване на течни горива за потребление по чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС, които са предназначени за собствено потребление, но измененията в ППЗДДС са влезли в сила едва на 13.07.2018 г., а самият регистър е създаден по-късно. Преди приемането на ПИДППЗДДС (ДВ, бр.58 от 13.07.2018 г.) не е имало нормативно уредени правила и ред за подаване на заявленията по чл.176в, ал.14 ЗДДС, както и образец на декларацията по §40 от ПЗР към ЗИДЗДДС (ДВ, бр.97 от 05.12.2017 г.). В контекста на изложеното съдът намира, че е недопустимо дружеството да бъде санкционирано за административно нарушение, извършено преди влизане в сила на допълненията в ППЗДДС, уреждащи реда и съдържанието на регистъра по чл.176в от закона.

Предвид горното настоящият съдебен състав намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно поради неправилното приложение на материалния закон.

За пълнота на изложението и в отговор на наведените в касационната жалба доводи, че СРС не е отчел допуснати в хода на АНП съществени нарушения, изразяващи се в непосочване на ЕГН на двамата свидетели при съставяне на АУАН в нарушение на чл.42, ал.7 ЗАНН, липса на конкретна дата на извършване на нарушението, както в

АУАН, така и в НП в нарушение на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, както и че АУАН и НП не са връчени по надлежния ред, доколкото са връчени на лице без необходимата представителна власт следва да се посочи, че същите са неоснователни. Настоящият съдебен състав счита за правилен, макар и немотивиран, извода на СРС за липса на допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. Съставеният АУАН съдържа всички необходими реквизити по чл.42 от ЗАНН, включително подробното описание на нарушението, обстоятелствата по проверката и по извършване на нарушението, нарушените законови разпоредби, като актосъставителят е посочил в какво се е изразило бездействието на дружеството – непредставяне на обезпечение в срок до 28.03.2018 г., отразил е и мястото на нарушението – мястото, където нормативно регламентираното действие следва да се извърши (адреса на съответната ТД на НАП), от което следва, че датата и мястото на нарушението са отразени в АУАН. Липсата на ЕГН на свидетелите никога не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, защото не засяга упражняването на правото на защита, доколкото свидетелите по АУАН са т. нар. „служебни лица”, т. е. служители от контролния орган, които при необходимост са могли да бъдат идентифицирани и призовани за разпит в хода на съдебното следствие. Идентично е положението и с издаденото НП, което съдържа всички нормативно изброени задължителни реквизити съгласно чл.57, ал.1 ЗАНН – подробно описание на административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, конкретизирани са мястото и времето на нарушението. Направените изводи за наличието на административно нарушение са подкрепени с позоваване на доказателства, събрани в хода на проверката. Освен това, по отношение на изискването на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН да се посочат разпоредбите, които са нарушени, то това е сторено от наказващия административен орган. С оглед на изложените съображения, съдът счита, че не са допуснати нарушения на разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН, като АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити, съобразно посочените норми.

Настоящият състав намира също, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани със съставянето и връчването на АУАН. По делото на СРС е приложено пълномощно, издадено от управителя на дружеството, с което е учредена представителна власт на лицето, което е присъствало при съставянето на АУАН, който му е бил и връчен и съответно е подписан от него. Същото лице е депозирало и писмените възражения против съставения АУАН. Следователно надлежно е упражнено правото на защита на дружеството, част от което е и правото на възражения и няма как да бъде засегнато това право от действията на упълномощения представител на дружеството. В пълномощното изрично е посочено правото на това лице да получава всякакви документи, в които следва да се включи и АУАН. Няма как да се очаква, при наличието на такива параметри на представителна власт, да е необходимо изрично пълномощно за получаване на АУАН. Дори да не се споделят тези аргументи и да се приеме, че това лице „няма представителна власт” да получава АУАН и НП, то при липсата на „оспорване веднага” на неговите действия от търговеца по чл.1, ал.2, т.1 ТЗ (арг. чл.301 от ТЗ), особено при действията „очевидно в полза” на дружеството (присъствие при съставяне на АУАН, получаването му и подаване на възражения против него), трудно е удържима тезата за наличието на съществено засягане на правото на защита на санкционираното юридическо лице – търговец по чл.1, ал.2, т.1

вр. чл.63, ал.3 ТЗ. Не съставлява съществено нарушение на процесуалните изисквания и фактът, че НП е било връчено на лице, което нямало изрично пълномощно да представлява дружеството в административнонаказателно производство пред органите на НАП. Видно от документите по делото лицето е имало представителни правомощия в дружеството пред органите на НАП, вкл. и да получава актове, а това, че именно това лице е присъствало на съставянето на АУАН и го е получило, съответно е приело НП, по никакъв начин не е попречило на дружеството да упражни правото си на защита – след получаване от него на НП, дружеството е своевременно е подало и жалбата срещу издаденото НП. Затова следва да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 от ЗАНН относно присъствието на представител на дружеството при съставяне на АУАН и неговото получаване.

Като е приел, че НП е законосъобразно издадено, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. След отмяната му и на основание чл. 222, ал. 1 АПК касационният съд следва да се произнесе по съществото на спора. При осъществяване на това свое правомощие и по изложените по-горе съображения настоящият състав на съда намира, че при законосъобразно проведено административнонаказателно производство без наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, но при неправилно прилагане на разпоредбите на материалния закон, НП е законосъобразен акт и като такъв следва да бъде отменено.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал 3 ЗАНН в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 20.04.2020 г., постановено по НАХ дело №2213/2019 г. по описа на СРС, НО, 114-и състав, с което е потвърдено НП №399961-F399351/21.01.2019 т., издадено от Директора на ТД на НАП - С.. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №399961-F399351/21.01.2019 т., издадено от Директора на ТД на НАП – С., с което на основание чл.180в, ал.1 ЗДДС на на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 5561,18 лева, за извършено нарушение на чл.176в, ал.1, т.3, вр. чл.176в, ал.2 от ЗДДС.

ОСЪЖДА ТД на НАП - С. да заплати на на [фирма], [населено място] разноси за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.